

[K. Helveg Petersen.]

et indledningskapitel er kommet til at udtrykke os på en måde, som folk ikke synes om. Det er egentlig mig ubekendt. Det kan godt være, det, der siges, er lidt naivt. Det var sagt i den bedste mening.

Vi taler ganske rigtig om, at det er fornuftigt at tilrettelægge skolens arbejde, sådan at børnene trives, og jeg gad nok vidst, hvad forældrene sagde, hvis skolen ikke gjorde det. Er der så nogen rimelighed i, at man fra folketingets side begynder at lamentere over, at vi accepterer det selvfølgelig, at man i skolen som på enhver anden arbejdsplads ønsker, at trivlsen er den bedst mulige? Men værre endnu gik vi jo over til at sige noget om, at det også kunne være rimeligt, at skolen fremmede alle muligheder for, at børnene kunne vokse op som lykkelige, gode, harmoniske mennesker. Vi har aldrig sagt, at skolen skulle gøre børnene lykkelige, harmoniske og gode. Det kan den ikke, men den kan da fremme mulighederne for, at de får en chance for at vokse op som lykkelige, gode, harmoniske mennesker. Så kan vi diskutere, hvad lykke og harmoni er. Vi kan ikke gøre folk harmoniske, men vi kan måske alligevel udvirke, at disse begreber får en betydning i deres tilværelse.

Ser vi endelig på godhedsbegrebet, så vedkender jeg mig, at det er en af de største opgaver, vi står over for, men det har intet med indoktrinering at gøre; det har noget at gøre med at fremme et udviklingsforløb, som de allerfleste i virkeligheden er enige om.

Det er disse almene betragtninger, vi også må have med. Tro ikke, at vi løser problemet ved at sige, at nu skal vi sætte ind på kundskabsmængde, på ophobning af kundskaber. Vi må hellere erkende, at i en tid, hvor kundskabsmængden stiger så voldsomt, som den gør, er det ikke muligt at undgå at foretage en udvælgelse, og så må vi lægge vægt på, at oplæring til at lære får en central placering.

Jeg håber, at vi meget snart kan komme ind på den debat om, hvad folkeskolen skal gøre, hvad vi kan gøre for at styrke folkeskolens muligheder, hvad vi kan gøre, for at det omgivende samfund kan styrke folkeskolen. Her ligger en af de største opgaver, vi i dette folketingsår kommer til at beskæftige os med. Jeg håber, det lykkes at bryde vejen for en nyudvikling. Det ville virkelig være en

indsats, der ville tælle, en indsats, der er større end den debat, vi har haft her i dag.

Anden næstformand (*Erlendsson*):

Jeg håber, man vil overholde taletiden nogenlunde, for der er mange talere.

Erhard Jakobsen (CD):

I modsætning til den foregående taler er jeg meget, meget glad for denne debat. Den er for mig en logisk følge og en milepæl på samme måde, som radiodebatten var det.

Vi havde for to år siden en radiodebat, hvor man gik som katten om den varme grød. 7-8 medlemmer stod op på stribe og talte om kassette-tv, og jeg ved ikke hvad. Man gik uden om dette: hvad må medarbejderne ved Danmarks radio bruge deres udsendelser til? Det ville man ikke snakke om. Denne debat kunne også meget nemt have formet sig sådan, som hr. K. Helveg Petersen gerne ville have det, at man gik som katten om den varme gråd.

Dette er jo ikke en skoledebat. Det hedder udtrykkelig „indoktrinering“. Skoledebatten går jeg ud fra kommer. Det glæder vi os alle sammen til at høre. Dette er en indoktrineringsdebat, og den drejer sig ikke bare om skolen, selv om skolen og forskellige skolefolks udtalelser er udgangspunktet.

Jeg skal ikke gå langt ind i det øvrige samfundsmæssige, også fordi jeg derved kommer til at røre ved min egen kæphest, og det er der så mange andre anledninger til. Men jeg ser det, vi diskuterer på dette område, dette enkelte lille felt, i logisk sammenhæng med, hvad der sker, og i systematisk, organisatorisk sammenhæng med, hvad der sker på andre felter, og jeg skal give adressen. Adressen er ganske simpelt det, der blev kaldt for studenterooprør og ungdomsoprør. Det er jeg i stand til at bevise. For en hel del af de navne, der nu går igen i disse publikationer, de samme mennesker, som smed bomber og lavede optøjer og skubbede rektor til side fra universitetets talerstol osv. Det er de samme mennesker, vi nu træffer som såkaldte pædagoger, eller hvad de nu hedder. De har flyttet deres plads fra gaden og over til forskellige små poster, de ved tolerance og frihed har opnået, som de kan misbruge